

Sygnatura akt III C 185/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 26 września 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sebastian Otto

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Brutkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2023r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S.,

przeciwko Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 097,12 zł (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt złotych i dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2021 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 217 (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 185/23

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 września 2023 r.

Pozwem z dnia 27 lutego 2023 r. (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 4.532,55 tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2021 do dnia zapłaty oraz kwoty 564,57 zł tytułem zwrotu kosztów usługi parkingowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2021 do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Podstawą legitymacji czynnej powódki jest umowa cesji wierzytelności zawarta pomiędzy powódką a poszkodowanymi: D. P. oraz B. P. w dniu 27 stycznia 2021 roku. Na mocy przedmiotowych umów powódka nabyła przysługujące jej roszczenie odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów pojazdu oraz usługi parkingowej.

Poszkodowana D. P. zawarła umowę najmu samochodu marki S. na czas nieokreślony. Strony ustaliły czynsz najmu na kwotę 160,00 zł za dobę + VAT. Pojazd pełnił funkcję samochodu zastępczego, z którego D. P. korzystała w związku z uszkodzeniem samochodu marki F. (...) w następstwie szkody z dnia 23 grudnia 2020 r. Łączny koszt najmu wyniósł 7.084,80 zł.

Pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 2.552,25 zł tytułem zwrotu kosztu najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 188,19 zł tytułem usługi parkingowej. Przyznana kwota nie kompensuje w pełni kosztów wynajęcia pojazdu

zastępczego oraz parkingu. Powódka kierowała do pozwanej wezwaniem do zapłaty pełnej kwoty w dniu 23 marca 2021 r., które było bezskuteczne i w związku z tym do zapłaty pozostało 5.097,12 zł.

Pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 6 kwietnia 2023 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia orzeczenia.

Pozwana nie zakwestionowała odpowiedzialności co do zasady, lecz zakwestionowała roszczenie o zapłatę dalszego odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, jak i roszczenie o zapłatę z tytułu kosztów parkowania pojazdu. Jednocześnie wskazała, że poszkodowana otrzymała pismo z informacją, że pozwany z uwagi na wskazanie oferty alternatywnej, zaakceptuje stawkę jedynie do wysokości stawek oferowanych przez podmioty z nim współpracujące, czyli 83 zł netto za dobę. Pozwany przedstawił poszkodowanemu realną możliwość najmu pojazdu, ale i podjął działania mające na celu faktyczne zawarcie umowy na takich warunkach.

W piśmie procesowym z dnia 26 lipca 2023 r. pozwana wskazała, że nie kwestionuje rynkowości stawki w kwocie 160 zł za dobę, ale kwestionuje, by w okolicznościach niniejszej sprawy, powódka mogła dochodzić zapłaty za najem pojazdu zastępczego według stawki w kwocie 160 zł za dobę.

Ustalenia faktyczne.

W dniu 23 grudnia 2020 roku na ul. (...) doszło do kolizji, w której uszkodzony został należący do D. P. pojazd marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...). W dniu zdarzenia sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego z Towarzystwem (...) (numer polisy (...)).

Niesporne.

W dniu 23 grudnia 2020 r. została zawarta umowa najmu samochodu pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. (wynajmującym) a D. P. (najemcą). Wynajmujący oddał w najem samochód marki S. (rok produkcji 2014) o numerach rejestracyjnych (...), którego wynajmujący jest właścicielem. Najemca zobowiązał się płacić czynsz najmu w wysokości 160 zł + VAT za dobę. Wynajem bezgotówkowy – na koszt ubezpieczyciela sprawcy kolizji z dnia 23 grudnia 2020 r., bez limitu kilometrów, z pełnym ubezpieczeniem OC i AC, bez udziału własnego w szkodach, z możliwością wyjazdu za granicę bez uprzedniej zgody.

Zgodnie z treścią tej umowy zapłata kosztów najmu pojazdu zastępczego nastąpi w formie bezgotówkowej, tj. poprzez zawarcie umowy cesji wierzytelności między Najemcą a Wynajmującym, w treści której Najemca przeniesie na Wynajmującego wierzytelność przysługującą mu od zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody, z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Umowa została zawarta na okres od dnia 23 grudnia 2020 r. na czas nieokreślony.

Dowód:

- umowa najmu samochodu, k. 12-13.

Dnia 24 grudnia 2020 r. nastąpiło zgłoszenie szkody w pojeździe wskutek wypadku z dnia 23 grudnia 2020 r. i przedłożono wymagane dokumenty do likwidacji szkody.

Dowód:

- zgłoszenie szkody w pojeździe, k. 16.

Dnia 28 grudnia 2020 r. ubezpieczyciel sprawy przesłał pismo zawiadamiające rejestracji szkody, jak i wskazujące na informację o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, akceptowanych stawkach oraz danych kontaktowych do podmiotów współpracujących (6 firm).

W odpowiedzi na to pismo, tego samego dnia, drogą mailową, S. H. (działający w imieniu (...) sp. z o.o. sp. k.) zwrócił się z prośbą o przesłanie wszelkich dokumentów, z jakimi pozwany musi się zapoznać przed ich podpisaniem i skorzystaniem z oferty, w szczególności warunki najmu, regulamin, sposób rozliczania itd.

Warunki najmu oferowanego przez (...) sp. z o.o. sp. k. były dla poszkodowanej korzystniejsze, szczególnie, że poszkodowana w momencie otrzymania propozycji ze strony ubezpieczyciela sprawy, miała już samochód zastępczy z (...) sp. z o.o.

Dowód:

- akta szkody, k. 71,
- wiadomość e-mail z dnia 28 grudnia 2020 r., k. 18,
- zeznania D. P., k. 112.

Dnia 27 stycznia 2021 r. zostały zawarte dwie umowy cesji wierzytelności. Obie zawarte pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. (cesjonariuszem) a D. P. (cedentem). Pierwsza z nich dotyczy przelania na rzecz cesjonariusza przez cedenta swojej wierzytelności przysługującej w związku z usługą parkingową i holowaniem. Druga zaś przelania na rzecz cesjonariusza przez cedenta swojej wierzytelności przysługującej w związku z wynajmem pojazdu marki S. o nr rej. (...).

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności, k. 10,
- umowa cesji wierzytelności, k. 11.

Samochód zastępczy – S. o nr rej. (...) był wynajmowany przez poszkodowaną od 23 grudnia 2020 r. do 27 stycznia 2021 r. (36 dni) i w tym samym czasie była świadczona usługa parkingowa dla samochodu uszkodzonego w wyniku zdarzenia szkodowego z dnia 23 grudnia 2020 r. Łączny koszt tego to 7.837,56 zł brutto.

Dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 15.

Rozważania prawne.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń, a żadna ze stron nie kwestionowała ich treści.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 z późn. zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się

inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W tym miejscu wskazać należy, że pozwana nie zakwestionowała legitymacji czynnej powódki.

W toku procesu niekwestionowanym było, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe i wypłaciła odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2.552,25 oraz 188,19 zł w ramach usługi parkingowej. Przedmiotem sporu pozostawało, czy uzasadniony był okres najmu pojazdu zastępczego przez 36 dni i wysokość stawki dobowej najmu.

Jednakże w zakresie dobowej stawki najmu pozwana nie kwestionowała, że stawka 160 zł jest stawką rynkową. Kwestionowane przez pozwaną było tylko to, czy ta stawka może być stosowana w okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na obowiązek współdziałania z ubezpieczycielem w zakresie minimalizacji szkody.

Wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym w granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W sprawie niniejszej poszkodowana wynajmowała pojazd zastępczy w okresie od dnia 23 grudnia 2020 r. (data podpisania umowy najmu pojazdu zastępczego) do dnia 27 stycznia 2021 r. (data podpisania umowy cesji i przekazania pojazdu wynajmującemu), czyli łącznie przez okres 36 dni. W ocenie Sądu materiał dowodowy sprawy dał podstawy do ustalenia, że był to okres uzasadniony i niezbędny. Samochód zastępczy był użytkowany przez poszkodowaną od wystąpienia zdarzenia szkodowego do dnia naprawienia samochodu uszkodzonego w wyniku kolizji. Poszkodowana otrzymała pieniądze na naprawę 15 stycznia 2021 r., a naprawa trwała do 27 stycznia 2021 r. W ocenie Sądu nie można przyjąć, w realiach niniejszej sprawy, że poszkodowana winna oddać pojazd do naprawy bez pewności, że ubezpieczyciel pokryje koszty. Z kolei naprawa, trwająca niecałe dwa tygodnie, jest realnym czasem niezbędnym do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodzącego.

Mając to na uwadze Sąd ustalił jako uzasadniony okres 36 dni najmu pojazdu zastępczego.

W ocenie Sądu stawka wskazana w umowie najmu pojazdu z dnia 23 grudnia 2020 roku zasługiwała na uwzględnienie. Poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy za dobową stawkę w kwocie 160 złotych netto + VAT. Pozwana nie zaprzeczyła, że jest to stawka rynkowa i w związku z tym nie zaszły okoliczności wymagające powołania biegłego w niniejszej sprawie.

Sąd nie podziela przy tym zapatrywania pozwanej, iż poszkodowany winien skorzystać z oferty zawarcia umowy najmu za pośrednictwem ubezpieczyciela. W ocenie Sądu nie można od poszkodowanego, przy ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i w warunkach wolnorynkowych, wymagać skorzystania wyłącznie z oferty najmu od partnerów ubezpieczyciela lub też poszukiwania oferty dostępnej jedynie dla zakładów ubezpieczeń na ponadstandardowych warunkach, szczególnie, gdy pojazd zastępczy jest niezbędny do realizacji podstawowych aktywności życiowych. Dokonując wyboru w tym zakresie poszkodowany może bowiem kierować się różnymi kryteriami, w tym zaufaniem do konkretnego podmiotu lub poszczególnymi postanowieniami umowy najmu. Zgodnie z zasadą pełnej rekompensaty szkody poszkodowany jest uprawniony do żądania odszkodowania obejmującego straty, które poniósł, i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Skoro skutkiem wypadku komunikacyjnego z udziałem poszkodowanego jest uszkodzenie pojazdu mechanicznego uniemożliwiające poszkodowanemu korzystanie z niego, uszczerbkiem w jego majątku są koszty najmu pojazdu zastępczego. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 6 stycznia 1999 r. Sąd Najwyższy stwierdził, iż między faktem uszkodzenia w wyniku wypadku samochodu używanego przez poszkodowanego, a faktem wynajęcia przez poszkodowanego innego samochodu i poniesienia kosztów z tego tytułu istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c. Odnosząc się do kwestii związku przyczynowego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2000 r. wskazał, że odpowiedzialność dłużnika dotyczy tylko skutków typowych. Typowy jest skutek, jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. W praktyce sądowej przyjmuje się, że ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. W doktrynie powszechny jest pogląd, iż pozbawienie możliwości korzystania z przedmiotów majątkowych stanowi szczególny rodzaj szkody majątkowej, zwłaszcza wówczas, gdy dany przedmiot zaspokaja potrzeby, które mogą być zaspokojone zastępczo w drodze odpłatnego skorzystania z cudzej usługi lub najmu przedmiotu zastępczego. Ponadto wyrażany jest pogląd, że w razie utraty możliwości korzystania z pojazdu szkoda obejmuje koszt wynajęcia pojazdu równorzędnego. Nie jest przy tym istotne, w jakim celu poszkodowany korzysta z pojazdu: czy w celach zarobkowych, czy też dla zaspokojenia własnych potrzeb. Szkoda polegająca na utracie możliwości korzystania z rzeczy podlega bowiem naprawieniu nie tylko wówczas, gdy rzecz jest używana w celach zarobkowych, lecz także wówczas, gdy używa się jej w celach niezarobkowych.

Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania oferty najtańszej i najkorzystniejszej. Uznając, że sam fakt poszkodowania i konieczność aktywności poszkodowanego w zakresie likwidacji szkody jest sam

w sobie na tyle obciążający i absorbujący, pierwszeństwo przyznać należy zapewnieniu poszkodowanemu komfortu, a nawet poczucia bezpieczeństwa i profesjonalnego wsparcia. Nie jest więc tak że zawsze najtańsza oferta będzie najkorzystniejsza (Uchwała Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2017 r. w sprawie III CZP 20/17).

Podkreślić należy, że poszkodowana znajdowała się 420 km od swojego miejsca zamieszkania, co może podwyższać stres i niepewność. Pomimo tego poszkodowana nie zachowała się nieracjonalnie i nie wynajęła lawety dla uszkodzonego samochodu i należy uznać, że tym samym współdziałała w zakresie likwidacji szkody. Działań dążących do minimalizowania kosztów likwidacji szkody nie można sprowadzać tylko do analiz stawek dobowych najmu pojazdu zastępczego.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikającym z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 355 § 2 k.c.

W rozważanym przypadku roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz usługi parkingowej zostało zgłoszone pismem z dnia 17 lutego 2021 roku. Uzasadnione jest zatem naliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia 18 marca 2021 r. do dnia zapłaty, ponieważ roszczenie o zapłatę odszkodowania staje się wymagalne po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu – za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu (§ 1¹). Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i 99 k.p.c., składa się wynagrodzenie pełnomocnika, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Mając na względzie, że pozwana przegrała proces w całości, obowiązana jest zwrócić powódce koszty związane z niniejszym postępowaniem na które składają się: kwota 1.800 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika powoda – radcy prawnego, obliczona na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 400 zł opłaty od pozwu – art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, łącznie 2217 zł.